Kjara Lubik: U mojoj noći nema tame

Pročitala sam.. jednu stranicu – koju ste možda već pročitali – kratka je. Kaže ovako: napušteni Isus, zagrljen, privijen ka sebi, poistovećen u jedinstvu sa nama, mi sjedinjeni u jedinstvu sa njim, zajedno sa njim u bolu, tako se postaje Bog, Ljubav.

Ova rečenica me je posebno ganula jer su to spisi koje sam napisala kada sam bila na putu prosvetljenja. Stoga sam pisala mnogo veće stvari od onih koje što sam mogla da činim ili onih koje sam proživela kada sam bila mala. Što dalje idem, sve više otkrivam njihovu vrednost i dubinu.

(...) dopalo mi se, i Duh Sveti me je uputio na ovo: da nismo samo dvoje: ja i napušteni Isus, odnosno ja i bol koja me obuzima, ja i sumnja koja mi se javlja, ja koja moram da je otkrijem, i nakon toga malo po malo, zagrlim je, zatim reći Isusu.. i odvojiti nekoliko minuta.

„Biti u bolu sa njegovim bolom", želeći samo to. „Eto kako se postaje Bog", tako se postaje Bog, „Ljubav", Ljubav.

Zatim (...) upravo sam dobila razglednicu iz Lopjana koju mi je poslao naš velečasni Mario Strada, gde je pored pisma, poslao i nekoliko fotografija svoje nove crkvice u Kapijanu, sa prelepim freskama među kojim se nalazila i jedna sa ovom rečenicom: „Nox mea - moja noć - obscurum non habet", „U mojoj noći nema tame". Dakle to mi se mnogo dopalo, kao da mi je Gospod to poslao, jer - kažem – to je ono što ja želim da živim. A to je bol, koju moram da zagrlim čim stigne, takvom brzinom, da je stegnem oko sebe, moram da je pretvorim u jedinstvo,... biti u bolu sa njegovim bolom, eto kako se postaje, ne bol, već Ljubav, Bog.

I videla sam, džen, živeći je celi dan, da je nepojmljiv, obnavljajući lek Ideala, nezamisliv, jer počinje ujutru, možda znaš? Malo si umorna, nisi spavala dobro, evo, umor: kako divno! – u mojoj noći nema

tame, što znači da ova bol ne postoji jer je volim. Ustanem, susretnem se sa izazovima ili naiđem odmah na probleme, zatim mi se obrate: „Kjara, moram da ti kažem jednu stvar". „Ah – unutar mene – kako divno! Isuse, evo nas, evo, grlim te, stežem te uz sebe, sa tobom sam u bolu", i odmah kažem sebi: „U mojoj noći nema tame".

Zatim idući tako napred ceo dan.

Verujem da (...) verujem da više možemo napredovati duhovno, živeći nedelju dana ovu jedinstvenu misao nego mesecima na neki drugi način.

Ali za sve ono što prouzrokuje bol: malo te boli noga, neprijatna ti je hladnoća, boli te pomalo grublji odgovor od nekoga..., osećaš bol kada treba da uradiš nešto, boli te kada..., evo, odmah je tu;... tako da uvek možete reći kada idete u krevet: „Isuse, u mojoj noći nije bilo tame".

Moglo bi se reći – neka Bog to potvrdi – da ne živimo više mi, nego ljubav živi u nama, to je Bog.

Preuzeto iz odgovora Kjare Lubik u Školi GEN, Grottaferrata, 2. juna 1976